

Guncclje

12

Marjan Zaletel — za prijatelje Janč — je v Gunccljah bolj poznan po svojem vzdevku kot po pravem imenu. Poleg tega vedo njegovi sovaščani povedati tudi to, da je akademski slikar, ki je upodobil številne gunccljske in okoliške motive. No, nenazadnje je Janč že dolga leta organizator kulturnih prireditev v svojem kraju. Po tej plati smo ga spoznavali tudi mi,

kajti v preteklih letih smo imeli že nekajkrat priložnost nastopiti v Gunccljah. Ker se ukvarjamo tudi s prirejanjem razstav mladih umetnikov, ki tako ali drugače beležijo naše narodopisne motive, nam je Janč predlagal, da bi pripravili razstavo njegovih olj in grafik na to tematiko. Kajpada smo bili takoj za to in konec marca je bila razstava nared. Postavili smo jo v Tacnu ob pomoči nekaterih članov tamkajšnjega

kulturnega društva Ivan Novak-Očka. V treh dneh, kolikor je razstava bila na ogled, je bilo tudi nekaj časa za pomenek z avtorjem, tako da lahko bralcem Javne tribune na kratko opišemo njegovo življenjsko pot. Ta se je pričela pred štiridesetimi leti v Gunccljah pri hiši št. 4, po domače pri Rajšpu. Po končani srednji šoli za oblikovanje je Janč nadaljeval študij na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost, kjer je leta 1967 diplomiral pri prof. Sedeju. Danes je likovni pedagog na osnovni šoli Franc Rozman-Stane v Šentvidu.

Doslej je imel Janč štiri razstave — dve skupinski in dve samostojni. V Tacnu je razstavljal dela, ki so nastala v zadnjih petih letih. Njegova olja in grafike upodabljajo naše pokrajinske in etnografske motive, zato povsod naletijo na hvaležne občudovalce. To seveda ne velja le za preproste obiskovalce, pač pa tudi za strokovno kritiko. Tako pravi eden od njegovih ocenjevalcev: »Značilnost Zaletelovega slikarstva je nekoliko »starinski« videz njegovih del (olja), ki s preciznostjo in izborom umirjenih barv v svojem bistvu izpričuje globok čustveni svet umetnika. V svojih grafičnih delih pa oživlja danes žal zapostavljeno grafično tehniko — linorez!« Tako torej strokovnjak o delu Marjana Zaletele-Janča. On sam o svoji umetnosti pravi, da je kot slikar realist ter hudo mušno pristavi, da s svojimi pokrajinskimi motivi »napoveduje vreme«.

Olja in grafike Marjana Zaletele-Janča so bila obiskovalcem razstave v Tacnu zelo všeč. O tem nedvomno priča dejstvo, da je kar nekaj njegovih del ostalo v tem kraju, kjer bodo odslej krasila tamkajšnje domove. Na razstavi je bilo namreč slike moč tudi kupiti in Tacenci si tega niso pustili dvakrat reči. Zaradi tega pa naslednje Jančeve razstave ne bodo skromnejše, saj ima še veliko del, ki si zaslužijo, da jih predstavi ljubiteljem slovenskih pokrajinskih motivov.

Andrej Mrak

Uspel koncert v Tacnu

V domu krajanov v Tacnu je bil celovečerni koncert mešanega pevskega zbora KUD »Ivan Novak-Očka«. Prizadevni pevci so pod vodstvom Franca Gornika naštudirali štirinajst novih pesmi, med njimi kar sedem pesmi Alojza Srebotnjaka, katere so poslušalci v nabito polni dvorani toplo sprejeli.

*Iz dnevnika
malega
Šilčkar-jav*

Torek

Zadnjič je naš ata zamišljeno prebiral Javno tribuno, nakar je poskočil in se predal grdemu govorjenju. Mamo je zanimalo, kaj ga muči. Poglej, je rekel, koga so objavili? Koga, je rekla mama z odkritim zanimanjem. A ne vidiš, je rentail ata, Feferončkovega Štefija!

Pa kaj?

Nič, kaj. A zdaj bodo pa tudi takšne dajali v časopis? Kaj je pa že on naredil za našo družbo? Na sestanek krajevne skupnosti ne hodi, ni aktiven v krajevnem Rdečem križu. Zdaj pa kar v časopis, lepa reč!

Potem je zdrvel na uredništvo in se tam razburjal naprej. Kako vendar morete in to ravno Feferončkovega Štefija! Toliko zaslužnih ljudi je v občini, ki še niso bili nikoli v časopisu — vi pa ustrelite takšnega kozla.

Urednik ga je, kot je povedal, skrbno poslušal in se vidno kesal. Potem je milo prosil, naj mu, zaboga, ata priporoči kakšnega pravega tovariša, ki bi bil primeren za v Javno tribuno. Občina je velika, težko je poznati vse prave ljudi. Ata je pljunil v roke. Samega sebe bi že predlagal, in to z mirno vestjo, saj je pameten, odlično naravnan, preudaren, zvest, aktiven, hraber, zgovoren, dober. Toda potem bi rekli, da se »grebe«, tega pa ne mara. Zato je raje malce pobrskal po spominu.

Jožkota Kosilnico! je naposled zaklical.

Aha, torej zapišemo, Jožko Kosilnica, je bil vesel urednik...

Sicer pa, raje ne. Jožko se je nekam čudno obnašal, ko smo glasovali o nakupu novih smetnjakov. Pišite raje o Frediju Papirčku. Ta je dober.

Aha, je oslinil svinčnik urednik. Kje pa stane tovariš Papirček?

Sicer pa, raje ne. Fredija že dva meseca ni bilo na sestanek krajevne organizacije. Potem jih bom pa jaz slišal, češ da priporočam sumljive kadre. Pišite raje o Pepiju Šilčku.

In pri Pepiju je res ostalo. Intervju je bil lep, zanimiv, ljudje so ga hvalili.

Potem pa se je lepega dne pri sosedovih zaslislalo neko vreščanje. Grdo govorjenje je neznosno naraščalo in ata je stopil povprašat, kaj je na stvari.

Ste videli Javno tribuno? je rohnol Jožkotov fotr in je bil videti zelo jezen. Pa ravno tega tepca so morali dati v časopis, Pepija Šilčkal! Sploh veste, kdo je Pepi Šilček? Kaj pa je že on naredil za našo družbo? Na sestanke ne hodi, aktiven ni in tudi pozdravi bolj poredko. Fuj! Toliko zaslužnih ljudi je v občini, ki niso bili še nikoli v časopisu — pa ti ustrelijo takšnega kozla...

Nekaj časa sem ju poslušal, potem sem se pa naveličal. Izmužil sem se na ulico in iz govorilnice poklical uredništvo Javne tribune. Urednik je bil priazen in mi je obljubil, da bo stvar uredil: v naslednji številki bosta objavljena intervjuja z mojim atom in Jožkotovim fotrom. Mislim, da je predlog zelo dober...

Srečka
Tribuna 23